

Overdenking

Hoe blijf je in evenwicht in deze wereld die zo snel verandert?

Keeping your balance.

Het was het thema van het internationale congres begin oktober in Tirgu Mures, Roemenië. Vijfhonderd vrouwen, religieuze vrijdenkers- Unitariërs en Universalisten van over heel de wereld waren hier naar toe gekomen om elkaar te inspireren. Het was een warm weerzien van collega's en vriendinnen.

Wat heb ik meegenomen waarvan ik denk dat het waardevol is voor De Woudkapel?

Allereerst het belang van het vertrouwelijk gesprek in de kleine groepen.

Ik leerde vrouwen van heel nabij kennen die ik anders nooit zou hebben ontmoet. Via een simpele manier van tellen en vergelijken kwam als grootste zorg van het totale congres naar voren:

het verlies van waarden, naast huiselijk geweld en de gezondheidszorg.

Wat geven we nog door aan de volgende generatie?

We spraken elkaar erop aan in kleine kring en deelden ervaringen. Uit India, Japan en Engeland, Amerika, Canada en Nederland.

Verhalen van pijn maar ook van moed en geloof in een zinvolle toekomst.

Ondanks de crisis die als een spook over de wereld gaat.

Ik werd geraakt door een houding van optimisme en vertrouwen dat het anders moet en ook dat het anders kan.

Er was liefdevolle aandacht voor elkaar.

Deze kleine groepen houden elkaar vast in een groot digitaal netwerk.

Unitarians hebben een levensovertuiging die mij opnieuw inspireerde.

Gegroeid vanuit een sterk zelfbewustzijn, eigen aan de ketterse opvatting dat Jezus een mens was, leraar en profeet en niet God, hebben we hier te maken met een inclusieve vrijzinnigheid, die het leven zin geeft vanuit een holistisch perspectief.

De andere grote godsdiensten naast het christendom zijn volledig opgenomen in hun theologie en mensbeeld.

Zo anders dan de vrijzinnigheid van de koude grond, waarbij je blijft voelen dat het een afgeleide is van het oorspronkelijke Nederlands Calvinisme.

We moeten hier, ook in de Woudkapel nog een draai maken willen we uitstralen datgene wat opnieuw als onze identiteit is geformuleerd.

Unitarians zijn open, gemakkelijk en super gastvrij.

Gemakkelijk op zondag in hun bijeenkomsten en solidair met wie hulp nodig heeft. Social action staat bovenaan.

Het congres was uitermate boeiend, hoe blijf je in evenwicht?

Hoe houd je jou oriëntatie vast, jou koers in het leven?

We zongen zonder pretentie gewoon met z'n allen –

Come sing a song with me.

Eenvoudig haast sentimenteel. Maar wat gaf het...

We voelden ons verbonden in eenzelfde verlangen naar dat wereld wijde netwerk waar wij op dat moment zelf aan het weefgetouw zaten om te weven aan liefde en compassie.

Een net werk dwars door de religies heen.

Dat gaf ons moed. Die kracht breng ik mee terug voor De Woudkapel.

Ook wij horen bij dit grote netwerk.

Daarin wil De Woudkapel wil een vrijplaats zijn waar je even aan kunt leggen. Waar je kunt rusten – kunt delen, waar je je kunt opladen om weer verder te gaan op zoek naar heelheid, op zoek naar antwoorden in de verwarring van deze tijd, van jou leven.

Wat ik verder door wil geven is dit:

Het besef dat we verbonden zijn en elkaar nodig hebben meer dan ooit gedacht voor het behoud van onze planeet aarde.

Ook nu werd de spiritualiteit van de indianen aangehaald als voorbeeld van een vreedzaam en integraal leven.

Een leven in evenwicht met de natuur met gevoel en groot respect voor het leven dat ons draagt, gericht op het midden, de bron. De grote Geest.

In harmonie met moeder aarde en vader lucht.

Geen gegraai maar tevreden met genoeg.

Een ecologisch voorbeeld van wijsheid en inzicht in verbinding met de eigen voorouders: ook zij geven steun en kracht voor onderweg.

Je realiseren waar je vandaan komt, dat besef zet je in de verbinding, in een traditie van generatie en generaties.

En ook wij zoals we hier bij elkaar zijn kunnen ons afvragen:

Wat gaven mijn ouders, grootouders mij mee voor onderweg?

Wat is het dat het leven voor mij de moeite waard maakt?

En wat wil ik zelf doorgeven?

Het antwoord stond te lezen op de briefjes die een aantal van jullie bij de startzondag in de doos hebben gedaan:

gidsen wegwijzers- het was mijn vader, mijn grootmoeder. Mijn gids voor onderweg was mijn geliefde, mijn partner. Mijn beste vriendin, het zijn mijn eigen kinderen.

Daarom heb ik voor deze morgen gekozen voor de lezing uit Deut. 6.

Het is de geloofsbelijdenis van Israël.

Hoor, Israël, de heer is onze God, De Heer is Eén.

God- als dragende grond van ons leven.

Als schaal waarin we mogen rusten, als vaste grond onder onze voeten.

Als een kompas voor onderweg.

Als een rots in de branding als een steun in de rug.

God als de ander die er is als je hem nodig hebt, als troost wanneer de leegte je aanstaart.

God als beeld van die eenheid van het leven zelf.

God als geloof, als vertrouwen dat er een doorgang is naar een nieuwe vorm van onderlinge solidariteit.

Een nieuw verlangen naar samenhang, daar sprak ook Jan Rotmans van, eerste hoogleraar transitiekunde in Nederland :

Ondanks, nee dankzij de crisis op de vele gebieden van het leven, gelooft hij in een doorgang naar een duurzame samenleving en ziet kiemen voor een transformatie om zich heen.

Hij heeft het over drijvende woningen en groene daken.

De crisis is een kans, een geweldige uitdaging om de samenhang van alles met alles te gaan ervaren als de grootste schat van het leven zelf. Vanzelf moet alles wat hier tegen in gaat worden gestopt.

Het is niet om aan te zien hoe mensen elkaar afmaken in Syrië, zo dichtbij.

Het is de opdracht van onze kinderen en kleinkinderen die eenheid waar te gaan maken. Er aan bij te dragen.

Erop aan te dringen dat genoeg echt genoeg is.

Dat bescheidenheid misschien wel de hoogste deugd wordt vanuit de overtuiging dat ieder mens tot zijn en haar recht wil komen.

Hoe Nederland zich door de afkeer van kerk heen wurmt is betrekkelijk geworden in het licht van een wereldwijde beweging die gelooft in deze transitie. Jan Rotmans gelooft in een waardevolle toekomst.

Ook de Unitariërs gaan ons voor en zijn inspirerend omdat zij in persoonlijke verdieping en maatschappelijke betrokkenheid uitgaan van een integraal mensbeeld.

Gevoed door de grote religieuze tradities van Oost en West.

Bewust van een wereldwijd netwerk van verbinding- in verantwoordelijkheid voor een wereldgemeenschap die zoekt naar vrede, vrijheid en gerechtigheid.

In een groeiend bewustzijn dat weinig ook genoeg is.

Dan zou een voedselbank ook overbodig moeten zijn.

Dat inzicht zullen we moeten doorgeven aan onze kinderen en kleinkinderen.

Een nieuwe generatie twintigers roept het ons ouderen zelfs toe, als het ware van de overkant.

Kom laat ons niet rond zwemmen.

Geef ons door waaruit jullie zelf hebben geleefd, geen ons je traditie door, je geloof je houvast.

De jonge politicologe Monique Samuel is hard in haar oordeel: Vanuit het perspectief van een toekomstig Nederland in 2030- constateert zij dat de jongeren in Nederland nog verder wakker geschud moeten worden.

In slaap gesust door stuurloos geworden ouders.

Er is een grote koersverandering nodig, zegt zij.

Nieuwe idealisten, jonge mensen en ouderen die geloven dat het roer om kan.

En daarmee een nieuw moreel kompas aanreiken, vanuit een integraal beeld

Van de mens en zijn toekomst.

Waar we ook zijn, wie we ook zijn-

Laat het besef in ons ontwaken dat we verbonden zijn.

Dat we deel zijn van een groter geheel.

Verbonden ook met onze naaste omgeving, dicht bij huis-

Met kamp Zeist waar we straks meer over zullen horen.

Verbonden met het eeuwige, de Grote Geest, die ons verbindt en draagt dag en nacht.

Dat besef alleen al zouden we moeten we doorgeven.

Het werkt tegelijk als een spiegel naar onszelf:

Wat maakt het leven voor mij de moeite waard?

En wat wil ik doorgeven aan mijn kinderen en kleinkinderen, aan mijn leerlingen of aan mijn pleegkind.

Aan mij buurkinderen, neven en nichtjes?

Want we kunnen ze niet met lege handen laten gaan.

Zij hebben ons kompas nodig met het vertrouwen dat er een doorgang is naar een nieuwe toekomst.

Dit is de opdracht vanuit de kern van de bijbel-

Ga, dien God en heb je naaste lief als jezelf.

Dien moeder aarde en vertrouw op de Geest van het leven.

Jezus maakt het tot de kern van zijn boodschap.

